

Senyoria

Jaume Cabré

Óméltósága

Csak tíz percet kellett várakoznia: jó jel, hogy ilyen sietve fogadják. Vagy rossz jel, mert lehet, hogy a végső ütközet következik. Az ajtónálló, aki bevezette a pompás terembe, régen idejétmúlt parókat viselt, mintegy azt sugallva, hogy a főkapitányság lassan, de biztosan tevékenykedik. Kék-arany uniformisa viszont nagyon szemrevalóan festett. Don Rafelben egy pillanatra felötlött a gondolat, hogy Hipòlita is ilyen egyenruhát kellene húzni. Csakhogy sejtette, hogy az öreg lakáj, aki harminc éve sötétvörös libériát visel, sértésnek venné a változtatást. Amint átlépte a küszöböt, nyomban elillantak az efféle gondolatai; a terem túlsó végében, a kezét hátul összekulcsolva és a vendégének hátat fordítva, mint aki elmerülten bámészkodik az ablakból, ott állt Katalónia főkapitánya, don Pere Caro Sureda-Valero i Maça de Liçana őexcellenciája, és megvárta, amíg a látogatója köhint. Amikor a főügyész köhintett, a főkapitány hátranézett és úgy tett, mintha meglepné, hogy a másik ott van.

- No lám, don Rafel, hogy s mint? - arra ugyan várhat, hogy don Pere Caro Sureda-Valero i Maça de Liçana méltóságos úrnak szólítsa.

- Szolgálatára készen, excellenciás uram.

Őexcellenciája megfordult, és míg az asztalához ment, egyfolytában fecsegett, kedves főügyészem, elsődleges fontosságú kérdéstről van szó. Az ügy a Harmadik kúria hatáskörébe tartozik, de tudni akarom, mi ez a nagy ribillió. Megértett?

- Igenis, excellenciás uram. - De egy szót sem értett. Nem is volt értelme, mert a Büntető kúria egyedül az ő hatáskörébe tartozott, és a főkapitánynak csak a kegyelmi ügyekbe volt beleszólása.

Persze ha a főkapitány túl kívánja lépni a hatáskörét, hát csak tessék, hisz azért főkapitány.

Óméltósága ezt nagyon is jól értette. Ezért mondta azt, hogy igenis, excellenciás uram. A rettegését az okozta, hogy az a csimpánzképű katonatiszt esetleg tudni akarja, mi is állt pontosan azokban az iratokban, amelyeket a gyilkosnál találtak, és úgy döntsön, hogy elérkezett az idő az elveszejtésére.

- Helyes, nagyon helyes. - A főkapitány leültette egy székbe, amely olyan öblös és mély volt, hogy óméltósága ülepe valósággal elveszett benne. - Lássuk csak - folytatta don Pere Caro Sureda-Valero i Maça de Liçana. - Gondolom tudja, hogy Szent Márton estéjén ott voltam Dosrius márkinál.

- Igen, excellenciás uram. Én is ott voltam és láttam önt.

- Helyes, nagyon helyes. Emlékezetes volt. Márminthogy az estély.

- Igen, excellenciás uram. Emlékezetes volt.

- Narbonne vagy minek a csalogánya túltett a kiválóságon, az érzékenységen meg a többen. Nem gondolja, don Rafel?

- De igen, excellenciás uram. - A főügyész szenvedett, mert a főkapitány csak nem tért a tárgyra, a szeme villogása viszont arra vallott, hogy forral valamit.

- Na, erre másnap, kedden kiderül, hogy egy örült kitekerte a pintyőke nyakát.

- Pintyőke?

- Vagy cinege, vagy micsoda. Csalogány.

- Igen, excellenciás uram. - Az ornitológiai eszmefuttatás egy kicsit megnyugtatta óméltóságát.

- Helyes, nagyon helyes. Ön és a rendőrség pedig nyomban le is tartóztattak egy gyanúsítottat.

- Igen, excellenciás uram. Pénteken meg is kezdődött a kihallgatása.

- Ő a tettes.

- Megbocsát, excellenciás uram?

- Mondom, ő a tettes.
- Igenis, excellenciás uram.
- Tudja, hová készült a marseille-i pintyőke a barcelonai fellépés után?
- Igen, excellenciás uram.
- Úgy, tehát már hallotta?
- Igen, excellenciás uram. Madridba készült.
- Helyes, nagyon helyes. Hogy egészen pontosak legyünk, az udvarba készült, érti? Négy vagy öt dalestet kívánt adni őfelségének. Lehet, hogy még mindig várják.
- Don Rafel Massó nem felelt. Erre nem volt mit mondania.
- Tudta, kedves főügyészem - folytatta a főkapitány -, hogy Desflors eredetileg egyenesen Madridba készült? Hogy csak Creixell gróf, Barcelona rangidős tanácsnokának kifejezett kérésére időzött itt egy hétig?
- Őméltósága nem tudta. De kezdte érteni, mitől olyan ideges őexcellenciája.
- És hogy városunk vendégszeretete... hogy úgy mondjam... - szélesen gesztikulált hozzá - túlságosan tartósnak bizonyult?
- Mélységesen fájlalom a dolgot excellenciás uram, de nem tudom, hogyan hozhatnánk helyre azt, amire már nincs megoldás.
- A főkapitány szívét azóta bökte a fájdalmas túske, mióta a márki házi hangversenyéről távozva megfogadta, hogy akárhogy, akármikor és bármi áron is, de összehoz egy találkozót azzal a pompás keblű pintyőkével a hálósobában, ahol csak a lepedők választják el őket egymástól. Az az átkozott gyilkos meg keresztülhúzta a számításait. Don Rafel pedig másodszor is olyan ügybe keveredett, ami a bukását okozhatja.
- Van megoldás, kedves don Rafel. Van egy, hogy úgy mondjam, post mortem megoldás.
- És mi lenne az, excellenciás uram?
- Nos, a rendőrség hatékony munkája, az igazságszolgáltatás gyorsasága és a bírák szigora!
- Ahogy említettem, excellenciás uram, már elfogtuk a gyanúsítottat.
- Pontosán erre céloztam, don Rafel; bármi áron is, de csikarjanak ki belőle beismerő vallomást. Aztán minél előbb hozzák meg az ítéletet. Hogy a kivégzés hírért, hogy úgy mondjam, a pintyőke halálhírével együtt jelenthessem.
- Don Rafel a szíve mélyén felsóhajtott... Don Pere legalább nem azokról az átkozott papírokról akart beszélni vele... Ráadásul mosolygott. Ha don Pere rámosolygott don Rafelre, az azt jelentette, hogy szüksége van rá. Őméltóságának nagy erőfeszítésébe került, hogy visszataláljon az eredeti témához:
- Ezt úgy értelmezem, hogy az esetleges kegyelmi kérvény biztos elutasításban részesül.
- Helyes, nagyon helyes. Úgy látom, minden világos. És figyelmeztetem, don Rafel, hogy amíg én vagyok Katalónia főkapitánya, amíg én vagyok a királyi hatalom tartópillére - itt teátrális mozdulattal felemelte a mutatóujját, és a szónoklatába teljesen belefeledkezve, a másik kezével hiába kereste a kardja markolatát az oldalán, mert a szablya a fogason lógott -, nem tűrök semmiféle zűrzavart Barcelonában! Az olyan embert, mint az a gyilkos, akit elfogtak, ért engem? meg kell alázni és ki kell vetni a társadalomból. És azt a holland matrózt is végezzék ki, ha egyszer bűnös. Az igazságszolgáltatás mindenkire vonatkozik, a püspökre ugyanúgy, mint a ringyóra, don Rafel.
- Helyes, nagyon helyes, excellenciás uram.
- Attól a perctől fogva don Rafel Massó i Pujades, a barcelonai Királyi Törvényszék főügyésze még jobban gyűlölte azt a pintyőkegyilkost, aki felbolydította a kalitkája békéjét.

Traduït per Zsuzsanna Tomcsányi